

om man udarbejdede Sparekasseloven i Retning af at gøre Forskel paa de store og de smaa Sparekasser. Jeg erkender, at det kan være vanskeligt at give ensartede Regler, f. Eks. for de store københavnske Sparekasser, Fyns Stifts Sparekasse og de andre store Stiftssparekasser paa den ene Side og Sognesparekasserne og de mindre Sparekasser paa den anden Side, og jeg er tilbøjelig til at mene, at det er rigtigt, at man i den fremtidige Lovgivning gør Forskel, sætter en bestemt Grænse — hvor man nu vil sætte den — og siger: Den Sparekasse, der opererer med Midler under denne Grænse, styres efter de og de Regler, og den Sparekasse, der opererer med Midler ud over denne Grænse, styres efter andre Regler.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg, ligesom de foregaaende Talere, er i det beklagelige Tilfælde at maatte sige, at der i Øjeblikket ikke er andet at gøre end at tage, hvad der her tilbydes, hvor lidt det end er, og hvor ufyldstgørende det i alle Maader er, i Haab om, at den Kommission, der skal nedsættes, hurtigst maa optage det Arbejde, der skal optages, og tilvejebringe Grundlaget for en Lovgivning paa dette Felt. Thi Samfundet maa kræve, at man snarest muligt kommer til en Revision af dette Forhold.

Lange: Efter at jeg har hørt det ærede Medlem fra Assens (Berntsen), blive mine Bemærkninger kun meget korte, men jeg vil dog ikke undlade at fremkomme med dem og derved give ham min Tilslutning paa saa godt som alle Omraader. Som gammel Sparekassemand giver jeg det ærede Medlem Ret i, at man ikke paa nogen mulig Maade behøver at gaa Selvstyret for nær ved at kræve, at der paa alle de af det ærede Medlem nævnte Omraader bliver givet bestemte Regler af Lovgivningen. Det er saa heldigt, at i den Sparekasse, jeg har den Ære at være Bestyrelsesmedlem af, have vi Forstaaelsen af de Udtalelser, det ærede Medlem fremkom med, men jeg tror at turde sige, at der i mange Sparekasser er saa store Mangler til Stede, at der absolut maa et Tilsyn til fra Statens Side. Jeg kunde derfor ogsaa ønske, at vi kom videre end til at nedsætte denne Kommission, idet jeg er enig med det ærede Medlem i, at det kan tage lang Tid, inden den bliver færdig med sit Arbejde, og jeg mener, at denne Sag er af en saa samfundsnyttig Natur, at den ikke bør skydes ud. Jeg vil derfor

udtale det samme Haab som det ærede Medlem, at Kommissionen maa arbejde saa hurtigt, at det bliver muligt snart at faa en Lov om Sparekasser, som der absolut trænges til.

Bjerre: Det Lovforslag, som vi her behandle, er kommet herved fra Landstinget, anbefalet af samtlige Medlemmer af Udvalget deroppe, hvori alle Partier have været repræsenterede. Det kan derfor ikke bebrejdes Ministeren, at der er udtalt Ønske om en Kommission, thi det er Landstingsudvalget, som har fremsat dette Ønske. Jeg er, i Modsætning til de foregaaende Talere, enig med Landstinget i, at det er rigtigt, at denne Sag drøftes nærmere i en Kommission, og jeg mener, at vi ikke skulle nøjes med at beskæftige os med Sparekasserne, men at ogsaa Bankspørgsmaalet bør tages op, og hele dette Spørgsmaal underkastes en anderledes grundig Behandling, end det var muligt at naa til gennem dette Forslag til en Sparekasselov. Med al Respekt for en Lovgivning om Sparekasser, som kan være meget berettiget og meget prisværdig, mener jeg, at den ikke er nok.

For 30 Aar siden vare Sparekasserne saa at sige det eneste Omsætningsled, hvorved baade Landbrug og Haandværk og Handel kunde gøre deres Forretninger. Nu er det saaledes, at selv om man vil sige, at Sparekasserne skulle favoriseres fremfor Bankerne, ere ikke blot de handlende og Haandværkerne, men ogsaa navnlig Landbrugerne, nødte til at bruge Bankerne. De store Slagterier, de store Mejerier, de store Foderstofforretninger kunne ikke undlade at bruge Bankerne ved deres Forretninger, som dreje sig om Hundredetusinder af Kroner. Derfor er det for det arbejdende Landbrug, ligesom for Handel, Industri og Haandværk, lige saavel en Nødvendighed, at Bankerne ere sikre og betryggende, som at vi sikre os, at Sparekasserne ere det.

Jeg er maaske en Kætter i dette Spørgsmaal, naar jeg siger, at jeg ikke kan forstaa den Overvurdering, som her lyder fra alle Sider, endog fra Socialdemokraternes Ordfører, idet det siges, at man dog for al Ting maa vaage over Sparernes Interesser, som om det var de Mennesker, der have Penge i Sparekassen, vi først og fremmest af alt i Verden her i Rigsdagen skulde vaage over. Det er meget prisværdigt at vaage over Sparerne, men dersom en Mand bruger sine Penge i det arbejdende Livs Tjeneste, enten det er i Han-